

Byggefagenes Samvirke i København

Bilag 2

Den 24. januar 1978.

Vi har i Byggefagenes Samvirke foretaget en sammenlignende undersøgelse af det fremsatte forslag og den »gamle« lovgivning på dette område.

Vi må herudfra konstatere, at forslaget – udover en række kraftige forringelser af forskellige ydelser og erstatningsrettigheder – kun indeholder minimale og helt utilstrækkelige forbedringer.

Af lovforslagets bemærkninger fremgår direkte, at det ikke er meningen at den samlede erstatningsydelse skal forhøjes, idet udgiftsstigningen ved forslagets vedtagelse er beregnet til kun 2 pct. (s. 18).

Samtidig forringes muligheden for erstatning for tabt erhvervsevne ved »mindre arbejdsskader«, fordi grænsen for ret til udbetaling herfor, forhøjes til 15 pct. Det vil sige det tredobbelte af nuværende.

Selv om indtægtstabet, især ved akkordarbejde, er alvorligt også ved disse skader, afledes den gamle lovs bestemmelser kynisk med bemærkning om at: *»Bestemmelsen tilsigter at sikre administrationen mulighed for at afvise dyberegående behandling, af et stort antal udokumenterede krav om erstatning for bagatelagtige beløb, som følge af mindre arbejdsskader«*. (side 27, stk. 1).

Er man så kommet over denne »spærregrænse« er erstatningsniveauet yderligere forringet da nugældende lovs bestemmelse om at man: *»Skal tage hensyn til særlige færdigheder, der kræves i vedkommendes sædvanlige erhverv«* også bortfalder med forslaget.

Selv ved dødsfald er forslaget i stand til at gennemføre de største forringelser. Her nedsættes overgangsbeløbet til ægtefælle/samlever til nær det halve af nugældende. Videre bortfalder den efterladtes erstatningsret, hvis ægteskabet/samlivet er indgået efter arbejdsskadens indtræden og dødsfaldet sker inden 5 år efter skaden skete (§ 30).

Men hermed er forringelsen af de efterladtes erstatning ikke forbi. Også den nuværende – i princippet livsvarige ret til ydelser er nedsat til 10 år, og gjort afhængig af den efterladtes økonomiske og forsørgermæssige forhold. Forslaget forudsætter altså både at

den efterladte indenfor en kort årrække, gennemgår erhvervsuddannelse, skaffer sig erhvervsarbejde, eller på anden måde skaffer sig forsørgelse, f. eks. ved indgåelse af nyt samliv (§ 31).

Heller ikke efterladte børn gives almindelige muligheder for uddannelse, idet ydelsen til dem bortfalder ved det attende år, og højst kan forlænges til det 21. år (§ 32).

Erstatningsniveauet efter pensionsalderen forringes kraftigt for alle ydelser ved indførelse af princip om, at engangsydelser skal udbetales i stedet for den nugældende bestemmelse om mindre nedsættelse af årlige ydelser.

For en årlig ydelse for tabt erhvervsevne på kr. 40.000,00 kan nedgangen efter pensionsalderen ved den gennemsnitlige »restlevetid« på 15 år, beregnes til en ydelse på en femtedel af den nuværende (§ 27).

Da yderligere det mange gange fremførte krav om indførelse af ATP-ordning i ydelser heller ikke er efterkommet, virker forringelsen ekstra hård.

Udvalget der skal revidere erhvervs sygdomslisten er efter vor mening også undergået et tilbageskridt ved at fjerne de sidste brancherepræsentanter. Tværtimod burde udvalget udvides, så de enkelte branche- eller forbundsrepræsentanter indgik i udvalget når sager fra deres respektive områder skal føres. Det kan sikre, at udvalgets afgørelser tages ud fra den nødvendige viden om arbejdsforholdene, og at de, der fremlægger sagen, er direkte ansvarlige overfor det berørte fags medlemmer. (§ 11).

De mange forringelser, der her er trukket op er blandt de store, og viser også at man ønsker bistandslovens skønsprincip til erstatning af fastlagte rettigheder indført i ulykkesforsikring.

De små forbedringer forslaget indeholder for at skaffe tilslutning er dels nogle administrative forenklinger, og dels en længe tiltrængt forhøjelse af grundsatsen for årslønnen. Forhøjelsen af erstatningsniveauet med 8 pct. til 75 pct. er stadig milevidt fra det erklærede mål på 100 pct. dækning.